

Hồi 37

Thoại thuyết đương niên

Tiền Thế Thần thúc ngựa rời khỏi Bố chính sứ ti phủ, trước sau có mười tám tên thân vệ tiền hô hậu ứng, đi dọc theo phố lớn thẳng tiền về Hồng Diệp lâu.

Mưa bụi lất phất rải xuống gương mặt gã, cảm giác thống khoái khó nói nên lời, tâm tình gã lúc này cũng hết như vậy.

Bởi nỗi sợ sự việc bại lộ đã hoàn toàn bị quét sạch.

Thanh danh của Đại Hà Minh ở một dải Trường Giang này đích thực như mặt trời chính Ngọ, thủ hạ tướng lãnh và các đại thần lân cận biết có Đại Hà Minh tham gia nghĩa cử lần này, không người nào là không hưởng ứng nhiệt liệt.

Giờ gã đã đưa người nhà đi, không còn vướng bận điều gì, hùng tâm tráng chí bị tử sắc tài khí làm tiêu hao giờ lại bùng lên dữ dội. Tiền Thế Thần gã luôn tự cho rằng mình không phải là một quan viên địa phương tầm thường, trong cơ thể gã là dòng máu cao quý của hoàng tộc nước Sở khi xưa, đến khi triều đình này hủ bại đến mức không thể cứu vãn, gã sẽ vùng đứng lên, tạo thành đại nghiệp thiên thu.

Lương thảo đang được vận chuyển ùn ùn tới Lạc Dương từ khắp các nơi, một lượng lương thảo đáng lẽ phải chuyển tới Kinh sư cũng bị kéo về, dù đại quân triều đình có áp sát, dựa vào tinh binh lương đủ hiện nay, dù thế nào gã cũng thủ được nửa năm, đợi Đại Hà Minh xua quân tới, cả vùng phía nam Trường Giang sẽ thuộc về gã. Lúc ấy chỉ có Phụng công công sợ gã, chứ gã không cần sợ bất cứ ai nữa.

Tiền Thế Thần giờ không còn e sợ bất cứ điều gì nữa.

oOo

Ô Tử Hư chèo thuyền rời khỏi Phong Trúc Các, tiến về phía Thủy Hương Tạ.

Tâm cảnh hần an tĩnh lạ thường, không còn phân vân do dự, tất cả cứ theo kế hoạch mà tiến hành. Trong màn mưa khói mênh mang ấy, trời đất cơ hồ như chỉ còn lại mình hần, những người khác việc khác giờ không còn bất cứ liên hệ nào nữa.

Trận mưa mù này quả thật hết sức tà môn, không hề có dấu hiệu nào báo trước đã bất thần xuất hiện, trong nháy mắt liền biến trong lầu ngoài lầu thành một thế giới mộng ảo, tất cả đều trở nên không chân thực nữa.

Đêm đen cộng với mưa mù, phẳng phất như những điều này đều do Vân Mộng nữ thần tạo ra cho hấn thoát thân. Hấn là người giỏi lợi dụng hoàn cảnh nhất, còn đây lại chính là hoàn cảnh có lợi cho hấn hành động nhất.

Bốn phía ánh lửa bập bùng, dưới màn mưa mịt mù ấy, những ngọn đuốc hóa thành những màn sáng mờ mờ, tràn ngập hơi nước.

Từ lần đầu tiên đi ăn trộm báu vật, hấn đã biết bất luận kế hoạch tinh vi tỉ mỉ thế nào, cũng có một điểm sơ hở, cần phải dựa vào vận khí. Mà vận khí thì bất cứ người nào cũng không thể khống chế nổi, chỉ có thể xem tâm ý của ông trời ra sao mà thôi.

Giờ hấn đã làm tốt phần của hấn, chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn xem xem Vân Mộng nữ thần có đứng về phía hấn hay không nữa.

Ngũ Độn Đạo xưa nay chưa từng thất thủ, lần này liệu có phải là ngoại lệ duy nhất hay không?

oOo

Cô Nguyệt Minh đứng thuyền dưới gằm cầu, lặng lẽ đợi chờ màn đêm buông xuống, đợi chờ màn chém giết bắt đầu.

Y đã sớm không còn cảm giác với cái chết, bất luận là cái chết của bản thân, hay là của người khác. Y không hề có ý định mỹ hóa hành vi sát nhân, khoác lên cho sát nhân cái vỏ chính nghĩa. Từ khi hiểu chuyện đến giờ, y đã biết đây là một vấn đề về lập trường, vì hoàn cảnh khác nhau, nên song phương mới ở những vị trí đối lập, khi xung đột trở nên kịch liệt, hai bên đều đi tới cực đoan, thì sẽ chỉ có thể giải quyết bằng võ lực. Y và Tiền Thế Thần, Qua Mặc chính là như vậy.

Đêm nay y sẽ giết người, hầu hết đều là những người xưa nay chưa từng quen biết, mỗi một người chết đều sẽ mang đến cho gia đình và người thân họ nỗi đau đớn trầm trọng, nhưng chuyện này cứ mãi tiếp diễn từ bao đời nay, về sau này cũng không bao giờ ngừng lại. Những cuộc chiến tranh lớn nhỏ liên tiếp diễn ra, khởi đầu rồi lại kết thúc. Lịch sử của nhân loại, chính là lịch sử của chiến tranh.

Y không hiểu nổi chính bản thân mình, không hiểu tại sao mình chán ghét mệt mỏi với chiến tranh như vậy, mà cứ chìm đắm mãi trong cuộc sống chém giết hoặc bị chém giết này. Trong người y có phải đang hùng hực dòng máu của kẻ hiếu chiến? Chỉ có đối mặt với cái chết, tiếp xúc với cái chết, họa may mới giảm bớt được gánh nặng trầm trọng của cuộc đời.

Bên ngoài mưa phùn bay bay, xưa nay y vốn không hề bị thời tiết làm ảnh hưởng, ấy vậy mà không hiểu tại sao từ khi trận mưa phùn này đổ xuống một cách bất ngờ, một thứ cảm xúc lạ lùng xưa nay chưa từng có lại chi phối được y, trong đầu không ngừng ẩn hiện hình bóng của nữ lang xinh đẹp tên Song Song kia. Phảng phất như trên thế gian tràn ngập những đấu tranh chém giết này, y thấy được thứ tốt đẹp duy nhất của thế gian, tìm thấy nơi ẩn tránh giữa cõi đời xấu xa tục lụy.

Có phải y đã yêu nàng?

Y không biết, cũng không muốn biết.

Có một bí mật xưa nay y chưa từng thổ lộ cùng ai, chính là Cô Nguyệt Minh y cực kỳ thống hận bản thân, cực kỳ căm ghét đôi bàn tay nhuộm đầy máu của mình.

Y chỉ biết hận, chứ tuyệt đối không hiểu yêu là thứ gì, bởi y căn bản không có tư cách yêu bất cứ ai.

Yêu không có duyên với y, chỉ có tử vong mới hoàn toàn thuộc về y.

Nếu có thể dùng mạng của y để đổi lấy hạnh phúc và hoan lạc cho Song Song, y sẽ không hề do dự mà lập tức làm ngay, đó không phải là hy sinh, mà là cứu vớt, cứu vớt chính bản thân y.

oOo

Vô Song Nữ đẩy cánh cửa ra, không khí ẩm ướt thơm ngát ùa vào theo trận gió từ ngoài hồ vào tiểu sảnh trong Vũ Trúc Các. Thủy tạ đình đài bên bờ đối diện ẩn hiện sau màn mưa mờ mờ, chỉ còn lại vài ánh đèn mờ mờ hôn ám.

Nàng nghĩ tới Ô Tử Hư, rốt cuộc gã là người thế nào? Tại sao cứ mở miệng ra là gã nói có thần linh nhập thể, nên thân bất do kỷ? Tại sao nàng lại không chịu truy vấn đến cùng, liệu có phải là sợ sau khi biết rõ chân tướng, nàng sẽ thay đổi suy nghĩ, mà nàng thì căn bản không muốn thay đổi vận mệnh của mình?

Có lẽ vì trái tim nàng đã quá mệt mỏi, không còn khả năng gánh vác thêm bất cứ thứ gì nữa; hoặc có lẽ nàng không muốn đối mặt với sự thực, chỉ muốn nấu mình trong chiếc kén do chính nàng kết lên kia. Trong thế giới khép kín ấy, tất cả đều đơn giản dễ hiểu, rõ ràng rành mạch, chỉ có bản thân nàng và bí mật ẩn sâu kia mà thôi.

Nhưng bức tranh Vân Mộng nữ thần của Ô Tử Hư đã làm chiếc kén của nàng nứt ra một kẽ hở, thế giới yên bình mà ổn định của nàng kể từ đây cũng bắt đầu dao động.

Nàng không hiểu tại sao mình lại không kèm lòng được mà giúp đỡ Ô Tử Hư, đối với kẻ này, nàng cảm thấy vừa quen thuộc mà lại vừa lạ lẫm, sao có thể kỳ quái như vậy được chứ?

Liệu có phải nàng cần thay đổi hay không?

oOo

Bách Thuần đứng trên mái hiên chìa ra hồ của Thư Hương Tạ, dựa tay vào lan can ngắm nhìn cảnh đẹp thê lương trước mắt.

Khuru Cửu Sư giờ này có phải đang lau chùi cây Phong Thần còn danh chấn thiên hạ của hắn, đợi chờ thời cơ tốt nhất để xuất thủ đối phó Ngũ Độn Đạo? Nghe giang hồ đồn đại, Phong Thần còn khi giao đấu với người ta, có thể dài ngắn tùy ý, biến hóa đa đoan, quỷ thần khó lường.

Sau khi chia tay dưới mưa ở Ban Trúc Lôu, nàng đã từng hy vọng hắn sẽ thay đổi, nhưng cùng với thời gian, hy vọng của nàng đã dần dần tắt hẳn, đến giờ thì Bách Thuần nàng đã không còn chút hy vọng nào nữa.

Nhất định hắn sẽ đến, nhưng đến không phải vì nàng.

Khuru Cửu Sư đã khiến nàng nhận thức được dù thứ gì tốt đẹp nhất cũng có mặt bên kia của nó, nhưng nàng không dám trách hắn, mà chỉ có thể đổ tại cho tạo hóa trêu ngươi mà thôi.

Tiếng thông báo của tỳ nữ vọng lên dưới lầu: “Bố chính sứ ti đại nhân tới!”.

oOo

Khuu Cửu Sư cảm thấy cực kỳ vô vị.

Hắn rất muốn tìm việc gì đó làm, khiến tinh thần có thể tập trung vào một hướng, để thời gian qua nhanh hơn một chút, song tâm thần lại cứ mãi không yên, không thể nào làm bất cứ chuyện gì để giết thời gian được.

Hắn cầm cuốn binh pháp mình thích đọc nhất lên, chẳng ngờ mới đọc được vài trang đã ném bỏ đó, rồi đi ra hoa viên múa vài đường côn, nhưng thế nào cũng không được mạnh mẽ như thường ngày.

Nếu có Nguyễn Tu Chân ở đây, Khuu Cửu Sư còn có thể kiểm gã nói chuyện, thiên nam địa bắc gì cũng được, chỉ hận họ Nguyễn lại đi kiểm người của Lạc Dương Bang sắp xếp chuyện bắt Ngũ Độn Đạo mất rồi.

Đột nhiên, hắn hiểu ra mình đang cảm thấy cô đơn tịch mịch, một thứ tịch mịch khiến người ta cô độc tột cùng. Cảm xúc này xưa nay hắn chưa từng có bao giờ. Trước đây hắn luôn bận rộn đến độ thở không ra hơi, có thể tìm được nửa ngày rảnh rồi nghĩ nơi đã là chuyện vui hiếm có lắm rồi.

Đây là thứ cảm giác tịch mịch khiến người ta không thể nào chịu đựng nổi, cũng là sự cô đơn khi mất đi người đàn bà mà mình yêu thương nhất, đồng thời hắn cũng hiểu rõ mình sẽ phải đối mặt với thứ cảm giác này mà sống nốt nửa cuộc đời còn lại.

Đêm nay sẽ là đêm khó chịu nhất trong đời hắn, đúng như Nguyễn Tu Chân đã hình dung vậy, phía trước hắn là một con đường không thể quay đầu, qua đêm nay, hắn sẽ không còn cơ hội quay đầu nữa.

oOo

Trên bình đài hướng ra hồ của Thư Hương Tạ bày một chiếc bàn tròn, trên có che dù để ngăn màn mưa mờ mịt không ngừng nghỉ kia, phong đăng treo giữa ô, rọi sáng chén bát ly tách cùng các thứ mỹ thực trên bàn, phong vị cũng rất đặc biệt.

Tùy tùng của Tiền Thế Thân và đám tùy bộc đều lui cả xuống lầu. Đứng giữa trời đất đang bị bao trùm trong sương vụ này, gã chợt có cảm giác như cả thiên hạ đều nằm dưới chân mình, bởi tất cả đều nằm trong tầm khống chế của gã, hơn thế nữa, lại còn có cả bậc tuyệt sắc giai nhân mà gã ngưỡng mộ bầu bạn bên cạnh. Nhân sinh được thế, thử hỏi còn gì phải mong cầu nữa đây?

Bách Thuần kính gĩa một ly trước, rồi nũng nịu nói: “Đại nhân thật biết làm người ta phải tò mò, đầu ra kiểu kể chuyện chỉ kể một nửa như thế chứ, lại còn làm ra vẻ bí ẩn khó hiểu nữa. Đêm nay nếu còn như vậy nữa, Bách Thuần thà rằng chẳng nghe còn hơn!”.

Tiền Thế Thần cười ha hả nói: “Bách Thuần yên tâm, đêm nay thì khác đó!”.

Bách Thuần hơi ngạc nhiên hỏi “Có gì khác chứ?”.

Tiền Thế Thần đắc ý mỉm cười: “Một chốc nữa Bách Thuần sẽ hiểu ngay thôi”.

Bách Thuần lắc đầu trách móc: “Lại ra vẻ thế rồi”.

Tiền Thế Thần vui vẻ nói: “Lần này nhất định phải ra vẻ, bằng không sẽ làm hỏng hết mọi chuyện mất. Xem này! Đêm nay quả thật đẹp đến mê hồn, ta sẽ dẫn Bách Thuần trở về thời kỳ bí ẩn ngàn năm trước, tiếp tục câu chuyện thề lương oán nợ đến nao lòng của cố thành”.

Bách Thuần dịu dàng thốt: “Nô gia đang nghe đây!”.

Tiền Thế Thần hoa tâm nở rộ, Bách Thuần xưa nay chưa bao giờ nhu thuận với gã như vậy cả, thái độ này của nàng khiến gã cảm thấy quan hệ của hai người càng thêm thân mật hơn nữa, bèn vui vẻ nói tiếp: “Lời hứa của Bách Thuần vẫn còn giá trị chứ?”.

Bách Thuần nhẹ giọng gật đầu: “Đại nhân yên tâm, lời hứa đó đương nhiên vẫn còn hiệu lực. Có điều một câu chuyện hấp dẫn như vậy mà lại thất truyền thì chẳng phải là đáng tiếc lắm sao?”.

Tiền Thế Thần thầm nhủ sao có thể thất truyền được, ít nhất thì cũng có con cháu Tiền gia bọn ta biết, nhưng gã lại không thể nói ra, bởi làm vậy sẽ phá hoại mất vẻ thần bí của câu chuyện, nên chỉ tùy tiện đáp: “Chỉ cần Tiền Thế Thần này còn sống trên đời, Bách Thuần không thể kể ra với bất cứ người nào khác”. Đồng thời gã cũng tự nhủ, nếu cả Tiền Thế Thần gã mà cũng không tìm được Sở hạp, con cháu họ Tiền nhà gã lại càng không có hy vọng.

Bỗng nhiên, gã chợt cảm thấy có nói gì cũng không quan trọng nữa, cho dù Bách Thuần tiết lộ bí mật này ra cũng không thể ảnh hưởng tới sự phát triển của mọi chuyện, tất cả giờ đã trở thành định cục.

oOo

Trên chiếc bàn tròn trong sảnh đường của Thủy Hương Tạ để đầy các công cụ vẽ tranh, nhìn Ô Tử Hư hung phấn trải giấy vẽ ra, rồi đặt cục chặn giấy lên, Thiền Dục chau mày hỏi: “Tiền sinh chuẩn bị vẽ ngay bây giờ sao? Nhưng mà...”.

Ô Tử Hư ngắt lời: “Đương nhiên là ta hiểu, đại tiểu thư đang bồi tiếp Tiền đại nhân phong hoa tuyết nguyệt đúng không? Mưa thì có một chút, nhưng phong với nguyệt thì chẳng thấy đâu! Ha! Bức cuối cùng trong Bát mỹ đồ phải có gì mới mẻ một chút, như vậy mới thành mỹ sự lưu truyền đến ngàn đời sau chứ”.

Thiền Dục tức giận: “Đây không phải mới mẻ, mà là phá hoại. Đầu óc người dùng để làm gì vậy, chẳng lẽ không biết sứ ti đại nhân là người không thể đắc tội? Lần này người uổng phí tâm cơ rồi, đại tiểu thư tuyệt đối không tới đâu”.

Ô Tử Hư đưa ngón tay lên môi, ra hiệu cho ả im lặng rồi bước tới bên cạnh: “Thiền đại tỷ quên rằng ta là ai rồi à?”.

Thiền Dục ngăn người nhìn gã.

Ô Tử Hư thấp giọng, làm ra vẻ thần bí: “Ta là Ngũ Độn Đạo mà! Người phi thường tự nhiên phải có hành vi phi thường, nếu làm chuyện gì cũng để người ta đoán ra được thì còn gọi gì là người phi thường nữa! Hà, nếu Thiền đại tỷ muốn giúp ta thì cứ y theo lời ta nói mà làm là được”.

Thiền Dục hoài nghi hỏi: “Người là Ngũ Độn Đạo thật sao?”.

Ô Tử Hư làm ra vẻ oai vệ: “Đương nhiên là Ngũ Độn Đạo xưa nay chưa bao giờ thất thủ, hàng giả có thể đổi lại ngay lập tức”.

Thiền Dục bị những lời lẽ khoa trương của gã làm cho càng thêm ngờ vực: “Tại sao ta không giật được râu của người xuống?”.

Ô Tử Hư hiền ngang đáp: “Bởi vì ta dùng keo thuốc nên không thể giật được. Thú mà Ngũ Độn Đạo sử dụng đương nhiên không phải tầm thường rồi, đúng không?”.

Thiền Dục ngó người: “Vậy thì làm sao mà tháo ra được?”.

Ô Tử Hư hờ hững như không: “Chẳng phải cạo đi là xong sao?”.

Thiền Dục bật cười “húc húc”, đưa tay ôm ngực, vui vẻ thốt: “Suýt nữa làm người ta sợ chết khiếp, thì ra người căn bản không phải Ngũ Độn Đạo, làm người ta lo đến chết đi được. Người đúng là đồ xấu xa, cả chuyện này mà cũng lấy ra đùa được”.

Ô Tử Hư ghé sát người nàng, cười hì hì bảo: “Hiếm thấy Thiền đại tỷ quan tâm ta như vậy, thật là khiến người ta phải cảm động”.

Hai má Thiền Dục liền đỏ ửng lên như hai đóa mây hồng, làm bộ giận dữ gắt gỏng: “Ai thèm quan tâm người chứ!”.

Ô Tử Hư lại càng được thể, ép sát người tới, thì thầm bên tai: “Thiền đại tỷ không quan tâm ta, thì sao còn lo lắng cho ta làm gì chứ?”.

Thiền Dục vội dịch thân thể mềm mại ra xa một chút: “Không được lại gần như vậy!”.

Ô Tử Hư chẳng để tâm, chỉ khẽ nhún nhún vai, ngồi xuống cạnh bàn nói: “Thiền đại tỷ ngồi đi!”.

Thiền Dục lắc đầu: “Người ta đứng đây được rồi!”.

Ô Tử Hư chau mày hỏi: “Cách cả một cái bàn rồi còn gì mà phải sợ chứ?”.

Thiền Dục cẩn thận dè chừng bước tới ngồi xuống đối diện với Ô Tử Hư, thấy ánh mắt gã cứ nhìn mình đăm đăm, không khỏi mất tự nhiên, khẽ gắt: “Có gì mà nhìn chứ?”.

Ô Tử Hư mỉm cười: “Ta đang bồi dưỡng tâm trạng để vẽ tranh mà”.

Hai mắt Thiền Dục liền sáng bừng lên, mái đầu e lệ cúi xuống.

Ô Tử Hư thoáng động tâm, đoán được nàng hiểu lầm gã sắp động bút vẽ mình nên mới không giấu nổi niềm vui sướng trong lòng, đồng thời cũng nhìn thấy khoảnh khắc xinh đẹp nhất của mỹ nữ này.

Lượn về sắc đẹp, Thiền Dục so với Bách Thuần diễm lệ chẳng khác gì tinh quang so với vàng nguyệt, nhưng sức hấp dẫn của Thiền Dục đối với gã thì tuyệt đối không kém hơn Bách Thuần chút nào, nguyên nhân chỉ bởi một chữ “chân”, một thứ khí chất thành khẩn phát ra từ tận đáy lòng ả.

Nếu gã nắm bắt được khí chất này, thể hiện trên giấy vẽ, tất sẽ trở thành một kiệt tác chẳng kém gì bảy bức Mỹ nhân đồ trước đó.

Nhưng lúc này trong đầu gã vẫn chỉ là một vùng trống rỗng, không thể hình thành được họa tượng trong óc, sau đó vung bút lên là vẽ thành tranh như bảy bức họa trước đó được.

Từ tình hình hiện tại của bản thân, gã có thể nắm bắt chính xác được “tâm ý” của Vân Mộng nữ thần.

Gã càng chắc chắn suy đoán của Cô Nguyệt Minh không hề sai. Đêm nay thành công hay thất bại không phải do bản lĩnh của Ngũ Độn Đạo, mà phải xem gã có thể tuân theo chỉ ý của Vân Mộng nữ thần hay không, vì vậy gã tuyệt đối phải “thuận tâm mà làm, không thể miễn cưỡng”.

oOo

Cô Nguyệt Minh chậm chậm cởi áo ngoài ra, treo lên chiếc giá chữ thập dựng giữa thuyền. Trong gầm cầu tối om om, bất cứ ai nhìn vào cũng đều chỉ ngỡ là y vẫn đang ngồi trên thuyền mà thôi.

Bên trong y mặc áo chên chuyên hành động dưới nước, hông đeo dao găm, lưng buộc bội kiếm và một bó tên, cây nỏ bốn dây cung đeo ở trước ngực, hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái chiến đấu.

Y cảm thấy kẻ địch đang đến gần.

Nếu địch nhân tấn công, tất sẽ ngồi thuyền dọc theo dòng nước mà phát động công kích, trên bờ đương nhiên cũng có phối hợp, nhưng ban đầu sẽ dựa vào tấn công dưới nước là chính, không phát động thì thôi, hễ phát động ắt sẽ như sét đánh ngang tai, dùng nỏ lớn hoặc các vũ khí từ xa mà công kích, chỉ cần nháy mắt đã có thể dồn y vào tử địa.

Giả như y may mắn không chết, nhưng bị bức phải rời khỏi gầm cầu, địch nhân mai phục trên bờ sẽ cho y một đòn trí mạng.

Khi Qua Mặc dùng yêu thuật phát hiện ra vị trí của y, tình huống này sẽ xuất hiện, không thể trốn tránh, cũng không có khả năng nào khác.

Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh cầm móc câu có dây dài dưới chân lên, buộc một đầu vào hông, rồi nhảy xuống nước.

oOo

Vô Song Nữ lên thuyền nhỏ, chèo về phía Tinh Trúc Các, nàng tự lấy có là đưa năm trái Hắc yên đạn cho Bách Thuần, nhưng nguyên nhân thực sự lại là muốn xem bức họa nữ thần kia, nếu được một mình thưởng thức thì càng tốt.

Đây là lần đầu tiên nàng làm một chuyện thuận túy chỉ vì bản thân kể từ sau đêm đại họa lâm đầu đó, nàng muốn làm rõ cái gọi là vận mệnh mà Ô Tử Hư đã hình dung. Có thật sự nàng là một phần của mệnh cục đó không? Trong đó, rốt cuộc vị trí của nàng là gì? Tất cả có phải đều đã định trước không? Cha nàng đã được định trước là phải thất tung trong

Vân Mộng Trạch? Cứu cứu nàng đã định trước là bị ép uống thuốc độc tự vẫn, còn nàng thì đã định trước là phải giết chết Cô Nguyệt Minh, tất cả những điều này là vì cái gì?

Nàng muốn biết.

Chỉ có trực tiếp tiếp xúc với Vân Mộng nữ thần, may ra nàng mới có được một đáp án.

oOo

Bách Thuần uống hết chén rượu trả lễ của Tiền Thế Thần, hai má ửng hồng, dáng vẻ như không thắng được tử lực ấy khiến nàng càng thêm diễm lệ, tựa một đóa hoa tươi đang nở rộ vậy.

Tiền Thế Thần nhìn đến gần người, đôi mắt Bách Thuần đang cháy lên ngọn lửa khát vọng và chờ đợi, tuy già hiểu rõ nàng như vậy chỉ vì câu chuyện liên quan tới Vân Mộng Trạch, nhưng thế nào thì cũng vẫn là có hứng thú với câu chuyện của gã, nên hào khí lập tức dâng lên, quyết định phải khiến Bách Thuần có cảm giác không uống phí đêm nay. Chỉ nghe gã trầm giọng: "Lần trước, ta có hai chỗ chưa nói ra, Bách Thuần còn nhớ không?".

Bách Thuần vui vẻ đáp: "Cuối cùng cũng chịu hé lộ bí mật rồi. Đương nhiên là người ta nhớ, chỗ thứ nhất chính là nơi Tương phu nhân nhảy sông tự vẫn ở Vô Chung Hà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một chỗ nữa là Thành chủ đời thứ hai của Vân Mộng Thành dựa vào cái gì mà phát giác chiếc hộp có liên quan tới dị vật trong lòng Vô Chung Hà?".

Tiền Thế Thần thực lòng cảm thán: "Bách Thuần quả thực băng tuyết thông minh, hoàn toàn nắm được đâu là trọng điểm của câu chuyện".

Bách Thuần chỉ dịu dàng mỉm cười: "Tại sao đại nhân lại không nói ra chứ?".

Tiền Thế Thần đáp: "Bởi vì chuyện này liên quan tới một bí mật có thể khiến bất cứ người nào cũng rước họa sát thân về mình, Cô Nguyệt Minh chính vì chuyện này mà vượt đường xa tới Lạc Dương. Bách Thuần và Cô Nguyệt Minh rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Tại sao y vừa tới Lạc Dương đã tới gặp nàng, sau đó còn nhiều lần tới Hồng Diệp Lâu nữa?".

Bách Thuần làm ra vẻ không thể tin tưởng: "Đại nhân kể cố sự, không ngờ lại chẳng phải là cố sự, mà là chuyện thật sao? Sao có thể như vậy được, những gì ngài kể không thể là sự thật được".

Tiền Thế Thần hết sức hài lòng với của Bách Thuần, cười cười nói: "Bách Thuần còn chưa trả lời câu hỏi của ta".

Bách Thuần nhìn gã giầy lát, rồi thốt: “Sư tử của Bách Thuần là bằng hữu với Cô đại ca, sư tử gửi thư tới đây, nhờ người ta chuyển cho Cô đại ca, chỉ có vậy thôi”.

Nghĩ tới Cô Nguyệt Minh, trong lòng gã lại dấy lên sát cơ, chỉ là có một điều khiến gã cảm thấy an ủi, đêm nay chắc chắn Cô Nguyệt Minh sẽ khó mà giữ được mạng. Qua Mặc cộng thêm năm mươi cao thủ thông thuộc Lạc Dương như nhà mình, Cô Nguyệt Minh sao có khả năng đối phó nổi chứ?

Nghĩ đoạn, y liền hân hoan nói: “Như vậy thì Cô Nguyệt Minh đúng là kẻ chẳng liên quan gì, sau này bọn ta đừng nhắc đến y nữa”.

Bách Thuần không khỏi chần động, trực giác khiến nàng cảm nhận được nỗi hận của Tiền Thế Thần đối với Cô Nguyệt Minh, lại nhớ ra họ Cô đã nhiều lần cảnh cáo nàng không được để ý tới chuyện của y, giờ thông qua những điều họ Tiền tiết lộ, ít nhiều cũng đoán được tại sao Cô Nguyệt Minh lại xuống phía Nam. Có điều nàng vẫn không thể hiểu nổi tại sao Tiền Thế Thần và Cô Nguyệt Minh lại kết thù kết oán sâu đậm tới dường này.

Tiền Thế Thần lộ vẻ suy tư, từ từ nói tiếp: “Không biết bao nhiêu năm sau, ở nơi Tương phu nhân nhảy sông tự vẫn, một cây quái thụ đã mọc lên từ lòng sông. Đám người đi săn ở đó phát hiện ra cây này trước tiên, sau đó thì lan truyền đi khắp nơi, người người đều cho rằng đó là hóa thân của Tương phu nhân, nên gọi là Tương Phi thụ.”

Bách Thuần bị lời kể của y làm hấp dẫn, kinh ngạc thốt lên: “Thế gian này có chuyện quái dị như vậy sao?”.

Tiền Thế Thần gật đầu: “Chuyện này chính xác vạn phần, về sau Sở vương còn đích thân vượt đường xa từ Đô thành tới để tận mắt xem thử, rồi đặt đoạn sông đó thành cấm địa, sai người xây thành trấn thủ ở phía đông Vô Chung Hà”.

Bách Thuần hít sâu vào một hơi hỏi: “Cây này có gì đặc biệt?”.

Tiền Thế Thần đáp: “Tương Phi thụ đương nhiên không phải một cây gỗ tầm thường, mà là độc nhất vô nhị, hình như chiếc ô, thân cây to tới hai người ôm, màu đỏ, lá đen, to như bàn tay người lớn, hình dạng giống năm ngón tay xò ra, chuôi có gai sắc hình móc câu, cho dù nước sông có dâng lên mạnh thế nào cũng không hề ảnh hưởng tới nó”.

Bách Thuần lại hỏi: “Cây này vẫn còn chứ?”.

Tiền Thế Thần cơ hồ như không nghe thấy nàng hỏi, ánh mắt lần đầu tiên rời khỏi người nàng, dịch ra phía hồ nước mênh mang sương khói, thở dài một tiếng: “Đây vẫn chưa phải chỗ kỳ diệu nhất, lạ nhất chính là cây này mười năm mới khai hoa kết quả một lần, nhưng chỉ có một quả. Hoa của Tương Phi thụ màu vàng kim, hình dáng đặc biệt, chỉ có thể

nói là đẹp đến không thể tưởng tượng, mùi hương tản đi bốn phương tám hướng, lan xa mười dặm”.

Bách Thuần phấn khích: “Quả của cây này khẳng định là tiền quả rồi”.

Tiền Thế Thần gật đầu: “Những người từng nhìn thấy quả này đều suy nghĩ như Bách Thuần vậy. Quả này to như nắm tay, mọc trên ngọn cây, toàn thân trong suốt như ngọc, được gọi là Tương quả?”.

Bách Thuần hiếu kỳ hỏi: “Có phải vấn đề ở xảy ra lúc hái quả không?”.

Ánh mắt Tiền Thế Thần hướng trở lại về gương mặt sáng ngời của nàng, trầm giọng: “Quả này lên rất nhanh, chưa đến một ngày đã chín rục, hơn nữa mỗi lần đều bắt đầu từ lúc chính Ngọ, lúc ấy trời sinh dị tượng, đột nhiên sấm sét đân dẹt, mưa như trút nước, đến giữa đêm thì mới ngừng, sau đó thì sương mù dày đặc phủ khắp nơi, khiến người ta càng thấy quả này tuyệt đối không phải thứ tầm thường”.

Bách Thuần nhìn quanh quất, kinh hãi thốt: “Người ta bị đại nhân làm cho lạnh hết cả người rồi”.

Song mục Tiền Thế Thần ánh lên vẻ cuồng nhiệt: “Người nào nhìn thấy quả này cũng đều hy vọng được sở hữu nó, không chút do dự mà ăn vào xem có thành thần tiên hay không. Bách Thuần liệu có thể không?”.

Bách Thuần lắc đầu: “Người ta không biết”.

Tiền Thế Thần thở dài nói tiếp: “Bách Thuần lúc đầu đoán đúng rồi. Cây này đao thương bất nhập, binh khí thông thường căn bản không thể cắt Tương quả xuống được, hơn nữa lúc đó nước sông dâng lên cuộn cuộn, phong vũ lôi điện cộng với dòng nước như ngàn vạn con cuồng mã cùng lao đi rầm rập, muốn hái quả xuống trong hoàn cảnh đó đâu phải chuyện dễ dàng”.

Bách Thuần le lưỡi hỏi: “Sau giờ Tý thì thế nào?”.

Tiền Thế Thần đáp: “Tương quả sẽ mau chóng khô héo, rồi biến mất vô tung vô tích”.

Bách Thuần chỉ tròn mắt mà không nói gì.

Tiền Thế Thần lại kể tiếp: “Nhưng sức hấp dẫn của Tương quả thực sự quá lớn, trong mấy trăm năm, những người mạo hiểm hái quả nhiều không kể xiết, những người vì nó mà mất mạng cũng không đếm xuể, thậm chí còn có người nghĩ ra cách ăn luôn quả dưới nước nữa”.

Bách Thuần hỏi: “Có được không?”.

Tiền Thế Thần gật đầu: “Đích thực có người từng phục dựng thành công trong nước. Người này là một dũng sĩ cực giỏi thủy tính, y dùng dây thừng dài buộc vào hông, một đầu quấn vào tảng đá lớn trên bờ, tính toán độ dài cẩn thận, sau đó đợi lúc kết quả thì nhảy xuống sông, cuối cùng đã ăn được Tương quả. Hà!”.

Bách Thuần nôn nóng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Tiền Thế Thần nhấn giọng: “Y chết phình”.

Bách Thuần lập tức thất thanh: “Cái gì?”.

Tiền Thế Thần nhắc lại: “Vừa mới phục dựng thì không có gì đặc biệt, nhưng lúc lên đến bờ, đột nhiên toàn thân phình trương ra, phình ra đến chết, tử trạng cực kỳ thê thảm. Từ đó trở đi không còn ai dám thử làm vậy nữa”.

Bách Thuần không nói nên lời, nhớ lại họ Tiền đã từng nói: “Đó là một thứ cực kỳ thần dị, đồng thời cũng cực kỳ đáng sợ”.

Tiền Thế Thần chậm rãi nói tiếp: “Lúc này chuyện về Tương quả cuối cùng cũng lọt đến tai Sở vương, ông ta không thể cầm lòng, đã đích thân xuống phía Nam, tận mắt chứng kiến cảnh Tương Phi thụ kia hoa kết quả, nhưng cũng không có cách nào, lại không chịu cam tâm, nên đã ra lệnh cho đại tướng tâm phúc xây thành bên bờ sông để canh giữ, đồng thời tìm cách hái quả. Đến khi thành được xây xong thì đã là chuyện của mười năm sau, đại tướng trở thành Thành chủ đời thứ nhất, nhưng vẫn không có cách nào hái quả, nên vì chuyện đó mà u uất không vui, ba năm sau đã qua đời, con y kế vị làm Thành chủ đời thứ hai”.

Mưa bụi bên ngoài càng lúc càng dày, dưới ánh phong đăng biến thành những sợi tơ bạc lấp lánh, bao kín thế giới hồ bên trong chiếc dù, ánh đèn không thể chiếu xa quá, hai người tựa như đang ở trong một chiếc kén kết từ tơ trời, trở về với truyền thuyết bi tráng từ thời viễn cổ.

oOo

Ở chỗ ngoặt xuất hiện hai chiếc khoái thuyền không đèn không đuốc, thuận theo dòng nước tiến về phía con thuyền nơi gằm cầu của Cô Nguyệt Minh. Từ góc nhìn của y, không thể thấy được địch nhân trên thuyền, bởi tầm nhìn đã bị chiếc thuẫn bài dựng ở mũi thuyền chắn mất, chỉ có thể khẳng định rằng địch nhân chắc chắn đang ở phía sau thuẫn bài, gương cung đợi sẵn.

Cô Nguyệt Minh nghiêng đầu nhìn xuống phía hạ du, không phát hiện ra bóng dáng địch nhân, liền lập tức buông cánh tay đang vịn ở mạn thuyền, lặn sâu xuống đáy nước, nhẹ nhàng tiếp cận thuyền địch, động tác linh hoạt như loài cá.

Chỉ trong chớp mắt, y đã nắm được tình hình địch nhân thế nào.

Đại Hà Minh không hề tham gia hành động đối phó y lần này, bởi nếu có người tinh thông binh pháp chiến lược như Khuru Cửu Sư chủ trì đại cục, địch nhân sẽ tuyệt đối không sử dụng phương pháp nhìn thì có vẻ chu mật, nhưng sự thực lại ngu xuẩn cực kỳ này để phát động công kích.

Khuru Cửu Sư hoặc Nguyễn Tu Chân chắc chắn sẽ nhìn ra y giấu thuyền dưới gầm cầu chỉ là kế dụ địch. Hai người này sẽ tìm cách ép y rời khỏi đó trước, sau đó mới từ từ thu thập.

Trong tình huống bình thường, chiến thuật mà địch nhân đang sử dụng thừa đủ để đối phó với bất cứ kẻ nào, nhưng nếu người bọn chúng muốn đối phó là Cô Nguyệt Minh, vậy thì cách này so với tự tìm đường chết thật không phân biệt là mấy.

Người chủ trì là Qua Mặc, kẻ này tuy võ công cao, lại biết yêu thuật nhưng lại không phải là người biết hành quân đánh trận, gặp phải y chỉ có thiệt thòi mà thôi.

Mặt sông đột nhiên sáng bừng lên, địch nhân đã tháo lồng che của phong đăng xuống.

Tiếng cung tên bắn bật vang lên liền tiếp.

Tất cả đều nằm trong tính toán của Cô Nguyệt Minh, y trồi lên, móc câu trong tay móc chặt vào nóc chiếc thuyền bên tả, kế đó thò đầu lên ở phía mạn thuyền nơi địch nhân không nhìn thấy, hít thở, rồi lại lặn xuống, cây nỏ bốn dây cung cầm trên tay, ngửa người lên, đúng lúc này thuyền địch lướt qua phía trên, đám cung tiễn thủ của địch nhân hoàn toàn nằm trong phạm vi xạ kích của y. Sợi dây nối với móc câu trên đỉnh thuyền được kéo thẳng băng.

Tiếng bật lẫy vang lên.

Kinh tiễn liền tiếp vọt từ dưới mặt nước, tiếng kêu thảm thiết cùng lúc vang lên, bốn mũi tên chuẩn xác bắn trúng bốn tên địch, toàn bộ đều không phải chỗ yếu hại, mà chỉ vào bả vai, đây không phải y đột nhiên mềm lòng, mà là tính toán sách lược.

Mục tiêu đêm nay của Cô Nguyệt Minh là Qua Mặc, chỉ có giết chết Qua Mặc, đêm nay y mới coi là toàn thắng. Giết người chỉ làm đối phương thêm quyết tử, nhưng nếu chỉ làm bị thương, lại có thể khiến sức chiến đấu của chúng suy nhược, khiến đối phương không thể không rút bớt nhân thủ để cứu chữa người bị thương. Như tình thế vừa rồi, hai thuyền địch đều có cung tiễn thủ bị thương, khả năng chiến đấu lập tức bị tê liệt, để mau chóng cứu chữa

cho người bị thương, cả hai đều phải lập tức rời khỏi chiến trường, mà đây chính là một phần trong kế hoạch của Cô Nguyệt Minh.

Tiếng hò hét vang lên vánh động cả hai bờ.

Tên từ địa điểm mai phục hai bên bờ bắn rào rào xuống vị trí Cô Nguyệt Minh vừa phát xạ, nhưng y thì đã được con thuyền kia kéo đi khỏi đó trước một bước rồi.

Bàn tay y đặt lên chuôi trủy thủ.

- o O o -